

אב ייטזנאמי ושני ירדיו עד סיפון "טונג אן" מוד חופי מאניחה החמצה משוועת

שהיה נהוג גם בתקופת המדינה ובוטל רק לפני שנים מעטות. אותו חוק קבע בין השאר, כי אם סוס מקרטע ברגליו הקדמיות וגורם נזק — האשם בפרש, אולם אם הנזק נגרם ברגליו האחוריות של הסוס, אין הרוכב אשם.

הסניגור נשאר רציני כל אותה עת, וניסה לטעון כי בעצם, השוטר הוא שתקף את הסוס, ועל כן הביא על עצמו את הנשיכה. אולם השופטים לא קיבלו טענה זו, כשם שלא קיבלו טענה אחרת שאמרה כי האורווה נפרצה. מאחר שהנאשם לא בא למישרה להתלונן כי אורווה נפרצה, אלא בא לשם רק כדי להפש את רכושו שנעלם, ושרידי החבלים שלצווארון של הבהמות, סיפרו סיפור שונה.

דבר אחד בלבד ביקש בית-דין שיפט לשמוע מפי התובעת היספיה אדומת-

המועמד לראשות-הממשלה הבאה. ברור לחלוטין שהוא עצמו אינו מתכוון לרוץ לתפקיד זה בשנתיים וחצי הקרובות. מיהו שדחה הצעות מפתות במשק הפרטי כדי להשתלב במשק הציבורי במיסגרת חברת כ"ר, עומד לצאת לשלושה חודשי לימודים בחו"ל. קרוב לוודאי שבשנה הקרובה לא יעסוק כלל בפעילות פוליטית.

אולם, לאורך זמן, הוא עשוי להיות אחת הדמויות הדומיננטיות במפלגת העבודה. המיפלגה, שחסרה עד כה מנהיגים רעננים העשויים למשך המונים, התעשרה בבת אחת בשלושה מנהיגים פוטנציאליים העשויים להשפיע על שינוי תדמית המיפלגה ורוחה.

מבין שלושתם נראה דווקא מוטה גור כבעל הסיכויים הטובים ביותר להנהיג בעוד שנים מיספר את מיפלגת העבודה, אם יצליח להשתלב ולהתאקלם במאבקים ובתככים המיפלגתיים.

הגור הפוליטי של היום מבטיח להיות האריה של מחר. פרס ורבינן ינסו ודאי למשוך אותו בזנבו לצידם. אבל בכוא היום הוא עשוי לטרוף את שניהם גם יחד.

מישרה

הסוסה שרצתה חופש

עדר הסוסים יצא לשיח

בכבישים — עד שהגיע

השוטר ושם קץ להילודה

שינוי מרענן על סיפורו של האדם שגנב כלב, נגולה השבוע בפני בית-הדין המיפט המחוזי בתל-אביב. גרמו לכך סוסה וסיח שנמלטו מאורוותם בבני-ברק, ויחד עם סוסים צוהלים אחרים יצאו לבלות בנעימים באחד מפרדסי הסביבה.

יש לשער שהשוטר היה מסתיים בכך, אילו לא ניסה השוטר יחזקאל עובדיה להכניס בכוח את הסוסה לתוך "ניידת לוסוסים", ואילו זו סרבה בתוקף, אז הבק השוטר האמין בעוונתם את צווארה וניסה להחזיק אותה לניידת. במחאה — נשכה אותו הסוסה, כתוצאה מכך הוגש כתב-אישום נגד בעל הסוסים, דוד בית-עדה.

כתב-האישום פירש, כי העבירה היתה בכך שבית-עדה, ברשלנותו, הניח לוסוסים לשוטט בסביבה, ובכך סיכן את הציבור. הסוסים יכלו לגרום התעבורה על-ידי נהיגים ומכוניות, והנה חזר מעשה הלוסוסים להזכיר להם נשכחות.

העירעור שהוגש על-ידי עורך הדין יגאל יצחק-הלוי, עורר חיוך על פניהם של השופטים. מזה שנים רבות הם עוסקים בהפרות חוקי התעבורה על-ידי נהיגים ומכוניות, והנה חזר מעשה הלוסוסים להזכיר להם נשכחות.

העלאת זיכרונות. השופט בנימין כהן, אב בית-הדין והבריו השופטים אליהו וינוגרד ומשה טלגם, העלו זיכרונות מתקופת המגלה, אותו חוק עתומני נושן

שהוא מבקש לכהן כראש-ממשלה מטעמה של מיפלגת העבודה דווקא.

האריה של מחר. מוטה בא ממישר פתח בעלת מסורת סוציאליסטית. לפני שהתגייס לפלמ"ח במלחמת-העצמאות היה חבר רשום במפא"י. מיום שלבש מדים לא היה מעולם חבר במיפלגה כלשהיא. אולם שירותו במיסגרת הנח"ל וכהונתו כאלוף פיקוד-צפון, קירבו אותו לתנועה הקיבוצית על כל זרמיה, למרות שהוא עצמו בן המושבה רחובות.

בתקופה מסוימת ניסה שמעון פרס לגייס את מוטה, בהיותו במדים, לשורות רפ"י. מוטה דחה את ההצעה. הוא שמר על עצמאותו הפוליטית. רק עתה, כשפשט את מדי חזר למיפלגת העבודה.

אולם אם סבר שמעון פרס שבהמלצתו לצרף את מוטה גור למוסד העליון של העבודה — לישכת המיפלגה — יחד עם שני "מוצנחים" אחרים, שגירי ישראל לשעבר באו"ם, חיים הרצוג, ומנכ"ל בנק הפועלים לשעבר, יעקב לוינסון — הוא מחזק את מחנה תומכיו, הסתבר לו במהרה כי טעה טעות מרה. כבר בהופעתו הפומבית הראשונה חלק מוטה גור שבחים דווקא ליצחק רבין כראש-ממשלה.

"עברתי עם ממשלת גולדה, ממשלת רבין וממשלת בגין", אמר מוטה, "ואני יכול לומר ללא צל של ספק, שהתיכונן הלאומי, עבודת המטה הכוללת, הכנת הנתונים וניתוח אפשרויות בממשלות היקודמות, היו הרבה יותר יסודיים ומבורסיים לעומת הממשלה הנוכחית".

היה זה רמז שהתפרש כמכוון לעברו של פרס, שאין הוא מונח בכיסו. לגבי רבין, שבתקופת כהונתו של מוטה כרמטכ"ל חשב בו לא אחת שהוא פועל בעצה אחת עם שמעון פרס כדי לנגחו, היה זה איתות מעודד.

בשלב זה ספק אם מוטה יצטרף לאחד משני המחנות — זה של פרס וזה של רבין — העשויים להתמודד על תפקיד

המיבצע החליטה הממשלה לממן את הבאת הפוליטים על חשבונה.

כעבור יום הסתבר שזה היה ניסיון התחמקות. אחרי קבלת ההחלטה החלו פניות למוסדות האו"ם כדי שאלה יממנו את קליטת הפוליטים בארץ. לא מן הנמנע כי בסופו של דבר תישאר רק ההחלטה בארץ. הפוליטים הווייטנאמים ישארו על סיפון ספינת הארורים שלהם.

החלטת הממשלה הוכיחה גם עד כמה מנוכרים שריה מרחשי-לב העם. בתגובה ליוזמתו של אייבי התערורו אלפים, שריבועו נכונות לסייע לקלוט את פוליטי וייטנאמים, מוסדות וחברות היו מוכנים לתרום כספים. מיספחות ביקשו לאמץ יתור-מים. עיריות ומועצות מקומיות החלו בריבועי איסוף של בגדים וציוד. התחלבו לכתוב יצרה הזדמנות להפגין כי ישראל אינה שוכחת וכי כשמדובר בהצלת פליטים נרדפים, אין היא עושה חשבונות קטנוניים כיתר אומות העולם.

ממשלת ישראל גרמה להחמצת הודמנות זו. היא ביזבה במחוי החלטה עלובה וקרירה, שכאילו נכפתה עליה, מחווה אנור שית נדירה. היא הפכה מיבצע לאומי ספונטאני לעניין ביוורקראטי אפור.

ביטא זאת המשורר חיים חפר, שכתב על אייבי נתן: לפעמים אתה משיב קצת רוח במפרשינו העייפים / ומוכיח לנו כמעט לבדך כי אנחנו לא כל כך צודקים ולא כל כך יפים.

מיפלגות

גור פוליטי

שדושה מנהיגים הוצנחו

בבת אחת לצמרת

מיפלגת העבודה

צופי הטלוויזיה שיפשו את עיניהם בפליאה. על מסך הטלוויזיה הופיעה ביום השישי האחרון דמותו של רב-אלוף (מיל.) מרדכי ("מוטה") גור, שרק ימים ספורים קודם לכן פשט רשמית את מדי צה"ל והנה, בתשובה לשאלת מראיינו, לא התבייש מוטה להשיב: "כן, בבוא הזמן אני שואף לתפקיד ראש-הממשלה. זהו שאיפה בהחלט לגיטימית למי שמרגיש כי בכוחו לעשות דברים..."

לא היתה זו הפעם הראשונה בה הצהיר מוטה גור כי הוא נושא את עינו לתפקיד ראש-הממשלה. עוד כשכיהן בתפקיד הרמטכ"ל רמז, בראיונות שונים, כי הוא חותר לתפקיד פוליטי שיאפשר לו להיות "שותף בהכרעות". בהזדמנויות אחרות התבטא, לא פעם בשמש של יוהרה וביטחון עצמי מופרז, כי "אם רבין ושמעון פרס יכולים להיות ראש-ממשלה אין כל סיבה מדוע שגם אני לא אהיה".

הצהרתו אלה של מוטה יצרו כלפיו גל של התנגדות, שביסודה הינה בלתי מוצדקת. אין שום סיבה מדוע אדם בעל כושר מנהיגות ויכולת מחשבה אנאליטית מסוגו, הפונה לחיים הפוליטיים לא ישאף לתפקיד הפוליטי הרם ביותר. אולם במדינה שהורגלה שראשי ממשלות מתמנים בה אחרי שהם, מקבלים על עצמם את דין התנועה, הפכה שאיפה המוצהרת לכהן כראש-ממשלה למילה גסה.

לא במעט נבעה ההתנגדות למוטה מכך

רב-אלוף (מיי). גור לא למשך בזנב

השיער, פנינה דבורין: מדוע יש להטיל במיקרה זה מאסר-על-תנאי, ולא להסתפק בעונש של קנס. התובעת השאירה את הדבר לשיקולו של בית-הדין המיפט. בפסק-דין קבע בית-הדין המיפט, כי אחרי ששקל מיקרי מוות שקרו בסביבה לנוסעי מכוניות שנתקלו במפתיע בסוסים שזינקו לעומתם בכביש, החליט להשאיר את הקנס בעינו. אולם הוא ביטל את עונש המאסר על תנאי, משום שיש בו כדי הכתמת הנאי-שם, ואין צורך בכך במיקרה זה.

צה"ל

הזיכוי המרשיע

מפקד חייל-ים

זוכה מאשמת ניסיון

לאינזום — אבד צה"ל

הפסיד מערכה

מפקד חייל-ים, האלוף מיכאל ("יומי") ברקאי קרן מאושר. כשיצא אל אולם בית-הדין הצבאי ביפו הוא נתן דרור לרג-שותיו, אותם ניסה לעצור בתוכו בעת הקראת פסק-דינו. היתה לו סיבה טובה לכך: בית-הדין הצבאי זיכה אותו מהאשמה ה"חמורה ביותר שהועלתה אי-פעם נגד אלוף בצה"ל — ניסיון לאינזום רס"רית, המשרתת בשירות-קבע בחיל-ים.

עניי צה"ל כולו היו נשואות לעבר הקרב המיפטי שהתנהל מאחרי דלתים סגורות. מהלך המיפט עצמו לא היה חסוי. שכן בית-הדין לא החליט על ניהול המיפט בדלתים סגורות. אולם דלתות בית-הדין היו נעולות בפקודת ראש אכ"א, שקבע כי פתיחת דלתות האולם עלולה לפגוע בביטחון המדינה.

כך, בצורה אבסורדית, יכלה העיתונות לדווח על מהלך המיפט, מבלי שניציגיה יהיו נוכחים בו. כתוצאה מכך הגיעו לידני

עצם בלתי-מוזוהה (ע"מ)